

To sem bil jaz!

Šaloigra v enem dejanji.

Preneseno iz nemškej: „Das war ich!“ prenaredil

Miroslav Vilhar.

Izdalo i založilo

Dramatično društvo v Ljubljani.

V LJUBLJANI.

Natisnola Rozalija Eger.

1868.

coll. 5

O s o b e :

Marko, kmet.

Lena, kmetica.

Polona, deklè iz Markove rodbe.

Tone, sluga.

Barba, sosedà.

Godí se na kmetih. — Na desnej strani Markova hiša z lesenimi stopnicami, pod stopnicami vrata i klop. Pred hišo ter preko hiše je sadni vrt i cvetice do vrzéli, ka drží v kuhinjski vrt.

Na prvem vrtu stojita mej cveticami kropilnici i črešnja, na črešnji sloní lestva.

Na levej strani je zid, za zidom hiša, iz katere se na Markov vrt vidi; vodnják i samokólnica.

IN = 030002322

PRVI PRIZOR.

Polona.

Nobena, nobena reč mi nij več po volji! Naj gledam solnce, luno, zvezde, gore, doline, travnike, vinograde, — vse, vse je prazno i pusto, to se zná da, kader nij mojega Tončeta pri meni! — Ujec i strijna se lahko šalita i smejeta! Na klopéh, pod drevjem, za ognjiščem vkupe čepíta i čebrnjata, a jaz poleg njíju od dolzega časa zéham! Ujec mi vedno dé: ti ne bodeš nikdar Tonetova! Pa zakaj bi ne bila? Ali nijsva obá mlada, zdrava i pridna? Ali bi ne bila tedaj lahko mož i žena? Da je Tone tako star, slep i repenčast, kakor naša soseda Barba, tudi jaz bi dejala, da ne bode moj; pa je mlad i delaven koti bečela, ter ima taka očesca, da mi srce zaigra, kader se vanja ozrem! — Zdaj pa na delo! (Zleze na črešnjo.)

DRUGI PRIZOR.

Polona. Marko.

(Marko pride po stopnicah, gleda v vežo i tiho zatvori duri.)

Marko. Botra še spi! — Naj spi, vsaj mi nij na

poti! Krasno jutro, krasno solnce! (Ko lulo naltlači i ukreše, odpira Barba okence, zagleda ga i skrivaje poslušā.) Ves svet je v dimu, zakaj ne bi kadil tudi jaz? (Kadi.) Bog daj, da bi izginele vse moje skrbí, kakor oblaki iz te lule! (Sede i gledaje proti durim, vidi Polono na črešnji.)

Dobro jutro, zlata moja Polonica!

Polona. Dobro jutro, ujec!

Marko. Ti si uže tako pridna?

Polona. Treba je, če ne, kara me strijna!

Marko. Ne beri črešenj, saj nijso še zrele; rajša pridi k meni, da se kaj pomeniva.

Polona. Ne smem! Črešnje pošljemo jutri na trg!

Marko. Nu, nu, ne bodi tako neposlušna! Ali si morda jezna?

Polona. Kar morem!

Marko. Pa zakaj?

Polona. Ker noč i dan mrmrate!

Marko. Nij res! Jaz samo tedaj mrmram, kader ti preveč s Tonetom blebetáš! Kaj ne bi mrmral, ker bi se rad sam s teboj menil, pa te náj po 2, po 3 ure pred oči. Stopi tedaj s črešnje i pridi k meni!

Polona. Nikakor ne!

Marko. Polonica, pojdem pó-te!

Polona. Ne predrznite se!

Marko. Pa nalašč pojdem! (Gre do črešnje.)

Polona. Stojte, če ne, vas udarim s pletenico!

Marko. Hočem videti! (Potegne jo za zástor.) Greš doli ali ne!

Polona. O joj! — Padam!

Marko (ujame jo). Glej, kmalu bi bila nesrečna! Po kaj ne slušaš? (Prime jo za roko.)

Polona (iztrže se). Pustite me! Strijna je vaša, ne jaz!

Marko. Ti si svojeglavna! — A kdo sem jaz?

Polona. Vi ste moj ujec, ki se vedno radi z menoj šalite, vedno me radi v lica ščipate i brez potrebe dražite! Napósled bode še res, kar naša soseda trdi!

Marko (plašno). Naša soseda?

Polona. Znam, da bi vas utopíla v žlici vode, ker je nijste vdove pobrali; vendar morda časi resnico govori!

Marko. Kaj je dejála?

Polona. Da imate hudobne naméne; da se je vas treba ogibati; da me ljubite bolje nego strijno; da zaradi mene sovražite Toneta; da me celó hočete zapeljati! Dragi ujec, prosim vas, ne delajte tako, ne zapeljujte me, da bi sama ne znala, kako, kedaj in kam!

Marko. Ne boj se, draga! Barba je hudobna —

Polona. Pa bistrournna!

Marko. Barba me ne more videti konci očesa!

Polona. To je istina, ali ona —

Marko. Samo prepir mej nama seje! Barba na-me divjá, i tvojo glavico beli s takimi rečmí, ka

ne gredó ne na konja, niti ne na voz. Naj bi pomislila, da si ti bolje prebrisana od nje, i da te ne prevarí s praznimi besedami!

Polona. Jezí me, da za menoj vedno tako pazi.

Marko. Sédi tedaj k meni, da jezo pozabiš.

Polona (sede na samokólnico). Tukaj uže dobro sedím!

Marko. Svojeglavno dete!

Polona. Kako smem k vam sesti?

Marko. Ali ti je strijna prepovedala? (Bliža se jej.)

Polona. Nikakor ne!

Marko (vedno se bliža). Najbrže Tone? — Grdi rogovilež, čakaj, jaz te še naučim! (Prime samokólnico ter jo pelje h klopi.)

Polona. Ujec, ujec, kaj delate?

Marko. Tukaj bodi!

Polona. Strijna bode huda!

Marko. Kaj strijna! Jaz bodem hud, jaz, ako ti Tone še kaj prepové!

Polona. A jaz Toneta rada slušam!

Marko. Mojej volji vprek!

Polona. Tedaj nij istina, da me ljubite!

Marko. Ljubim te, ljubim, i to neizmerno! (Ozira se okrog ter se bliža.)

Polona. Vse veselje mi greníte! (Odmakne se.)

Marko. Ali te ne veselí, ako s teboj delam, kakor z najljubšo hčerko? (Uščipne jo v lice.)

Polona. Veselí me!

Marko. Da te peljem do klopí? Da ti dovolim

k sebi sesti? Da se s teboj pomenkujem? Ali te to ne veseli?

Polona. Gotovo, ujec!

Marko. Morda bi te tudi veselilo, da grem mimo, ne pazèč, kaj ti i Tone počenjata?

Polona. Gotovo, ujec!

Marko. Précej ga zapodím! (Hoče oditi.)

Polona. Ujec, dragi moj ujček! (Pridrží ga.)

Marko. Proč pojde! Zá-me níj!

Polona. Pa je zá-me!

Marko. Nikder ga nij, koder ga iščem! Naj ga pošljem na oder, pa gre na travnik!

Polona. Da meni pomaga grabiti!

Marko. Naj ga pošljem na njivo, pa gre v hlev!

Polona. Da mene brani čadi, ka brca!

Marko. S kratka: tam ga nij, kder ga potrebujem!

Proč pojde, i to precej!

Polona (izpustí ga). Ujec, po meni bode! Brez Toneta umerjem prvo uro! — Ne zmenim se več ž njim! Ne pogledam ga več! Samo ne pošiljajte ga proč!

Marko. Obljubiš to?

Polona. Obétam!

Marko. Ali ostaneš pri obljubi?

Polona. Ostanem.

Marko. Ničesa ž njim ne govoriti?

Polona. Ničesa!

Marko. Niti ga ne pogledati?

Polona. Ne!

Marko. Polonica, kako ga sicer pogleduješ?

Polona. Kako ga pogledujem?

Marko. Poglej mene samo enkrat tako!

Polona. Ujec, tega ne znam!

Marko. Ne? — Uže prav! (Hoče oditi.)

Polona (brani mu). Tako le! Nasmejem se mu ter mu podám prijazno obé roci! (Da mu roci.)

Marko. I potem?

Polona (iztrgne mu roci). Potem odtečem i hitim na delo. (Prime kropilnico i teče k vodnjáku.)

Marko. A on teče za teboj! (Teče za njo.)

Polona. Nij res, on ne teče za menoj!

Marko. Pa te tudi objame, da ne padeš v vodnjak. (Objame jo.)

Polona (udari ga po rokah i teče polivat.) A jaz mu tako plačam!

Marko. Ali on se vendar za teboj spustí, i s teboj poliva!

Polona. Skoro da! (Obá kropita.)

Marko. Potem natrže najlepših cvetic!

Polona. Skoro da!

Marko. Ti k njemu sedeš!

Polona. Skoro da!

Marko. Sédi tudi k meni!

Polona (sede, ne preblizu).

Marko. Zakaj tako daleč?

Polona (malo se primakne). Ali je tako prav?

Marko. Še ne po polnem! A kaj potlej Tone dela?

Polona. Potlej?

Marko. Le povedi, ne bodem mrmral!

Polona. Potem mi dá cvetic, da je vijem v venec!

Marko. Ná, ná, ljubka! (Vrže jej cvetic.) Ko ti viješ, Tone ti uže venček v nedrije vtakne! (Vtakne jej venec v nedrije.)

Polona. Skoro da!

Marko. I potem?

Polona. Nu?

Marko. Gotovo še nekaj!

Polona. Ne da bi znala!

Marko. Vedno se bliža, i — (hoče jo poljubiti.)

Polona. Skoro da! A jaz poskočim ter mu vržem vse cvetice v glavo! (Vrže mu cvetice v glavo i odteče.)

Marko. Pa vendar za teboj teče! (Hoče jo ujeti.)

Polona. Nij res, ne teče!

Marko (za njo). Teče, teče! Ti se zvijaš, pa vendar te dojde! (Ujame jo.)

Polona. Ne ujec!

Marko. On te ne izpustí, posadí te na klop, dvigne ti ljubeznjivo glavico pa te poljubi! (Poljubi jo.)

Polona. Presneti ujec! (Istrže se.)

Barba (kriči). Kar je preveč, preveč je! (Zapre okno z vso jezo.)

Marko i Polona (prestrašena). Barba!

Polona. Ujec, poslušala je! Videla je! Kaj bode? Strijni i vsem ljudem naju ovadi! Še Tone zvé!

Zmerjana bodem! Proč me spodí! Tone me popustí! Moj Bog! Jaz nesrečna! I vi, vi ste tega krivi! (Joče i odteče.)

TRETJI PRIZOR.

Lena. Marko.

Lena (v hiši). Polona! Polona!

Marko. Moja žena!

Lena. Polona, kde si?

Marko. Gorjé meni!

Lena. Prinesi pletenico!

Marko. Ali bode lom, kader zvé! (Lena vrata odpre.)

Bežati je treba! (Skrije se za grm.)

Lena (pride ter se ozira). Nikder je nij! Samo jezo uživam s to deklíno! Kamor jo pošljem, tam ostane! Koder je iščem, gotovo je ne najdem! Omožiti jo hočem, pa bode skoraj drugače! Moram uže sama trgati! (Gre s pletenico na črešnjo.)

Marko (stopi izza grma). Zdaj je treba pameti! (Glasno.)

Oj Lénička moja, ali si uže vstala? Uže na črešnji?

Lena. Nijsi videl Polone?

Marko. Nijsem je! Gotovo tičí pri Tonetu! Ljubka, pazi ostreje na-njo!

Lena. Čemú? Tone je mlad i lep ter zaljubljen, kakor golobček!

Marko. Pa služi!

Lena. Ali ti nijsi služil?

Marko. Ti bi tedaj dovolila, da se poročita?

Lena. Rajša nego da obolita!

Marko. Tako hitro se ne oboli z ljubezni! (Potegne jo za zástor.) Stopi doli, Lénička! To nij zate! Pojdiva polivat!

Lena (stopi doli). Pojdiva! — Naj tedaj pride Polona trgat! (Naliva iz vodnjaka).

Marko (objame jo, kakor da bi se prestrašil). Pazi se, ljubka, da ne omahneš!

Lena (smeje). Ne bodi otročji ne! (Oba gresta polivat.) Kdo je uže tukaj polival?

Marko. Najbrže Polona!

Lena. Saj sem rekla! Kar se jej ne ukaže, to storí!

Marko. Tone je vso zmotil!

Lena. Zakaj je toliko cvetic po tleh? Najlepše vijolice v prahu! (Pobira cvetice.)

Marko (tudi pobira). Le pobirajva, kar ona i nje zalazník raztreseta! (Sede.) Sedi k meni Lénička, poskusiva, kdo lepše vence vije! (Lena sede k njemu, on jo s cveticami posuje.)

Lena. Znam, da si umételjnejši od mene!

Marko. Zakaj sem pač bil graščinsk vrtnik? Gospodične so na vrt hodile vsako jutro!

Lena. Menda še preveč!

Marko. Vil sem jim vence, a one so me vedno dražile! Zdaj so mi skrile cvetice, zdaj vezíla,

zdaj so mi trne postavile, zdaj mi drugače nagajale.

Lena. Pa se ti smijále!

Marko. Meni na srečo! Kader se gospôda s služabnikom šali, náj mu slabo! Rad sem vse potrpel!

Lena. Posebno, ker nij tebi škodilo!

Marko. Pa kak angeljček je bila najmlajša gospodična! Bela i rdeča, kakor sneg i kri, a zrastla kakor zelena smreka! Njej sem poklânjâl najplemenitejše vence!

Lena. Menda si srce i glavo ob enem izgubil?

Marko. Skoro da si ugenola! Glej, Lenička, kaj se mi nekda j prigodí! Spletém neko jutro krasen venček, grem jej naproti pa jej ga položim v nedrije, baš tako, kakor zdaj tega tebi! (Vtakne jej venček v nedrije.)

Lena. Oj ti predrzni Markón!

Marko. Gospodična se niti nij prestrašila, niti jezila! Ali za njo je stala mati i vse to videla, potem me jako okarala, skoro me zapodila, i gospodični za vselej zapovédala, nikdar več na vrt ne hodévati.

Lena. Pošteno i prav je naćinila blaga gospá! Ako bi jaz bila to poprej znala, nikdar ne bi midva bila taka prijateljâ, i nikdar ne bi črešenj vkupe zobála.

Marko. „Što je bilo, bilo!“ govori Čičko; a zdaj sem tvoj, ljubezniva Lenička, i ljubim te še

bolj nego tisto gospodično! Ne zameri, ljubka! tedaj sem bil še neveden i mlad, — a mladost je norost! Zdaj samo za-te gorim, samo za-te se trudim, samo za-te trpim!

Lena. Vidi se, da si mej gospôdo i v mestu živel! Ne spesne se ti niti beseda niti izgovor!

Marko. Nikakor ne, draga, — le zavednost moja je taka!

Lena. Menda ti je tudi denes pomagala!

Marko. Če tudi denes ne, v mladosti gotovo stokrat!

Lena. O tem nijsem dvomila!

Marko. Brat tiste lepe gospodične se zaljubi v neko deklico na kmetih. Njegova roditelja nijsta o tem nič vedela; a meni je svojo ljubezen ovadil, i prosil me, da mu pomorem.

Lena. Pa vendar nijsi bil za zvodníka?

Marko. Bil sem bil, pa še rad; zakaj pač ne? Mi moški smo v tem uže taki, da drug družemu prijazno roko podámo! — Čuj, ljubka, kaj se zgodí! Po navadi sem vsak večer vozéval mleko v grad. Na samokólnici so stali globoki vrči, v vrčih mleko, a nad mlekom štorja, ka je braniła, da nij dež ali prah padal v posodo. Neki večer postavim na mesto vrčev gospodičičevo ljubico na samokólnico, pregrnem jo sè štorjo, pa jo peljem v graščinski vrt. Tamkaj je mladi gospodičič uže čakal z gorečim srcem.

Lena. Ali si zaslužil! (Pretí z desnico.)

Marko. Čakaj! (Poprime samokólnico.) Kader jo pripeljem do potoka, čujem, da nekaj zašumí. Ustavim se, poslušam, gledam okrog sebe i vidim, o joj, da mi gre gradska gospá naproti!

Lena. Ptiček na limanici!

Marko. Skoro da! Pa kakor blisk se zavém, pošepetam naglo dekletu pod štorjo, naj potrpi i zvrnem jo v potok!

Lena. Sveta Katarina!

Marko. Ali nij bilo to moški?

Lena. I deklica? Ali nij utonola?

Marko. Kaj še! Voda nij bila globoka!

Lena. Vendar se je vsa premočila?

Marko. To je še zdravo pregorkej ljubezni! Vendar bolje, kakor da bi njena roditelja to zvedela ter jo kaznovála!

Lena. Pozabi ti prihodnjič vso svojo zavednost, ker utegneš morda še dobro naletéti!

Marko. Deklica se je potem v kratkem omožila, i živí še zdaj.

Lena. Skoro ne bi tega verjéla!

Marko. To je istina, kakor se midva ljubiva, i srečno vkupe živíva. — Draga, ali si še huda ná-me?

Lena. Ne več!

Marko. Sedi zdaj na samokólnico, da te popeljem do klopí.

Lena (sede). Naj bode nu! (Sede; on jo pelje do klopi.)

Marko. Bodi mi dobra, zvezda mojega srca!

Vzdigni krasno glavico i pogledaj prijazno v moje oči! A zdaj še to! (Srčno jo poljubi.)

Lena. Jaz sem tvoja, ti si moj!

Marko. Še enkrat sédi na voziček, da te v spomin denašnjega dneva popeljem do vrta!

Lena. Denes si zares mlajši od otroka! Da naju kdo vidi, sodil bi, da sva se komaj včeraj poročila!

Marko. Živela najina ljubezen! Sedi, ljubka, sedi!

Lena (sede). Naj bode nu! Samo da me ne zvrneš, kakor óno deklico!

Marko. Ne boj se! Pa saj niti nij potoka na vrtu! (Pelje jo na vrt.)

ČETRTI PRIZOR.

Barba (prikoračá).

Morta terna! To so lepe reči! Predrugaciti je hočem, ako dam tudi polovico svojega imenja! Napósled bi ne smela več skozi okno pogledati! — Čakaj, Markón! Prestara, preslepa, pregluha sem ti nekdej bila, a zdaj ti hočem dokazati, da sem dobro videla vse i dobro slišala vse, kar ti gotovo tako sramota napravi, da tudi ti v kratkem osiviš! Ves svet, a posebno vsi tvoji, naj zvedó, kakšen ptiček si ti! Križ božji! Zdaj se ti hočem maščevati, ker boljšega

nijsi zaslužil o meni! Morta terna, jaz tebi prestara, preslepa, pregluha? Le čakaj, kmalu ti plačam! (Krivencá sem ter tja, zagleda Marka ter se skrije za grm.)

PETI PRIZOR.

Marko. Barba.

Marko (pripelje samokólnico ter jo postavi na stran). Dobro! To se mi je posrečilo! (Proti Barbinemu okencu.) Zdaj le kvasi i rénči, kolikor moreš, ostudna babura! Marko se je rešil ter se ne bojí tvojega klepetanja! (Odstopi skozi zadnja vrata.)

Barba (stopi naprej). Uboga žena, ka se trudi i potí za tacega nevredneža! Tudi Polona se mi smili, ker gotovo bode nesrečna! Oj možje! koliko milih i zvestih nedolžnih src ste uže raztrgali, i koliko plemenitih, krasnih cvetic v prah poteptali! (Joče i gré proti vrtu, iz katerega nastopi Lena.)

ŠESTI PRIZOR.

Lena. Barba.

Barba. Dobro jutro, sosedá!

Lena. Dobro jutro!

Barba. Vi ste delavna i pridna uže zgodaj!

Lena. To je moja dolžnost, sosedu. Saj tudi vi ste enaka gospodinja, ka se noč i dan trudi za svojo hišo!

Barba. Slava Bogu, res je! Mnogo se trudim, pa kaj hčem?

Lena. Mene delo i trud veselita, ker mi mož rad pomaga. Poleg vsega tega se lahko zjutraj i zvečer kako uro v hladnem miru pomenkujeva!

Barba. Znam, znam! A kako Polona? Dela tudi ona rada?

Lena. Pred nekim časom je še pridneje delala, ali zdaj ima vse druge misli v glavi!

Barba. Misli? Kakšne misli?

Lena. Mej nama rekši (na uho) zaljubljena je!

Barba. Križ božji, branite jej, če nehčete nesreče imeti!

Lena. Ne bojte se! Tone je priden i skrben mladenič!

Barba. Saj ne vprašam po Tonetu!

Lena. Saj Polonica njega ljubi!

Barba. Če njega ljubi, naj ga ljubi, samo da bi še drugih ne!

Lena. Samo to me draži, da moj mož ne dovoli!

Barba. A kaj zahteva vaš mož?

Lena. Da bi se ne ljubila!

Barba. To od srca verujem!

Lena. Trdi, da bi se Polonica bolje omožila!

Barba. Bolje? — Dvomim, ker vaš mož nehče, da bi se omožila!

Lena. To gotovo nij res! Moj mož jo ljubi od srca.

Barba. Znam, znam še bolje od vas, da jo ljubi globoko od srca! (Smeje se.)

Lena. Sosedu, kar i kakor denes govorite, vidi se mi jako čudno! Imate morebiti kaj skritega?

Barba. Imam, i žalibog še preveč vam i vsem vašim!

Lena. Prosim, govorite! Ali je kaka nesreča?

Barba. Pa še kakšna tako poštenej ženici!

Lena. Razjaznite mi to! Srce me boli!

Barba. Naj bode v božjem imenu, samo da vas rešim! Zjutraj o petih sem se ozrla skozi okno na ta vrt, i zvedela sem, kar vam nikakor ne more biti po godi. Svetujem vam, izpodite Polono precej izpod strehe!

Lena. Zakaj?

Barba. Precej, ta hip jo izpodite, če nehčete neizmerne sramote i škode!

Lena. Moj Bog! Kaj je pregrešila?

Barba. Dosti, neizrečeno dosti, — tukaj pred mojimi očmi!

Lena. Tega ne verujem!

Barba. Pogledam skozi okno, pa vidim nekaj, kar me je jako razkačilo!

Lena. Nu?

Barba. Na črešnji Polono, a pod črešnjo — vašega moža!

Lena. Mojega moža?

Barba. Da, potezal i potezal jo je za zástor!

Lena. To nij še taka nesreča!

Barba. Da bi samo to bilo, ali ona stopi s črešnje, i zapodita se preko dvorišča. Potem prime Polona kropilnico, naliije jo z vodó, pa da ne pade v vodnjak, objame jo vaš mož i tako jo pridrží.

Lena (smeje se). To sem bila jaz! Z možem sva cvetice polivala!

Barba. Vi i vaš mož? Draga prijateljica, mene ne prevaríte!

Lena. Za Boga! To sem bila jaz!

Barba. A kdo je z vašim možem tukaj sedel i vence plel?

Lena. To sem bila jaz!

Barba. Nebeski oče! Saj sem videla, da je lep venček Poloni v nedrije vteknol!

Lena. To sem bila jaz! Lejte ga, tukaj je še zdaj!

Barba. Sosedu, vi se šalite z menoj, pa jaz nijsem tako slepa, kakor vaš mož misli!

Lena. Nikakor se z vami ne šalim!

Barba. Vaš mož je Polono s cveticami metal!

Lena. To sem bila jaz!

Barba (jezno). Morta terna! Ali nij vaš mož Polone v samokólnici prepeljavál?

Lena. To sem bila jaz!

Barba (prime Leno za roko, ter jo pelje do klopi). Na tej klopi je Marko sedel s Polono!

Lena. To sem bila jaz!

Barba. Ali nij Marko Polone za seboj vlekel?

Lena. To sem bila jaz!

Barba. Vi?

Lena. Jaz, jaz, nobena druga!

Barba. Pa ta, katero je poljubil?

Lena. To sem bila tudi jaz! Kaj tacega se mi večkrat primeri!

Barba (stoji osupla, i hudobno se na glas posmehuje).

Lena. Le smejte se! Vendar nijste prav videla!

Barba. Kaj tacega nij mogoče drugače videti!

Lena. Ali ste prav videla?

Barba. Prav, prav sem videla!

Lena. Da sem bila jaz?

Barba (kriči). Polona je bila!

Lena. Barba! vi sovražite mojega moža, ker vas nij udove pobral, i nama zavidate srečo!

Barba. Še to bi se hotelo!

Lena. Vi bi nama rada grenila sladko življenje!

Barba. Najbrže, ker nejmam družega posla!

Lena. Ali tega ne dosežete, če ste ne vem kako slepa, gluha i hudobna! — Z vami sem pri kraji! (Hoče oditi).

Barba. Čujte, — še dve besedi!

Lena. Z vami ne!

Barba. Prosim vas, pazite zvesto, i videla boste —

Lena. Svoje zelnate glave na vrtu! (Odide).

SEDMI PRIZOR.

Barba (sama).

Barba. Preljuba Lénička! Čujte prijateljica! — Kaj? Ali je to meni v zahvalo? Nij tamkaj moje okence? Nij to dvorišče? črešnja? vodnják? Ne znam li Polone? ali Marka? ali celó Lene? Sirota, menda samo moža zagovarja, i skriva žalostno resnico! Zdaj znam, kam vse to meri! Brez nobenega vzroka nikdar ne zagovarja nobena žena svojega moža! — Pa kaj, ko bi vendar bilo kaj družega mogoče? Sosedá se mi zdi vsa prebrisana! Gotovo ljubi Toneta! Zdaj sem ugenola! Zaljubljena je vanj! Lepa reč! Tako se godí v tej hiši? Prav je, morta terna, stokrat prav! (Hoče odstopiti.)

OSMI PRIZOR.

Barba. Polona (s pletenjem v roci).

Barba. Dobro, deklina! Pojdi sem na dve besedi!

Polona (vsa plaha). Tu sem! Kaj želite?

Barba. Veš ptica, kdo si ti?

Polona. Jaz sem nesrečna, pa nedolžna deklica!

Barba. Ti si nevarna, hudobna kača!

Polona. Nikakor ne!

Barba. Veš, kaj jaz s teboj storim?

Polona. Saj vem, da me sovražite!

Barba. Tvojega ljubčka poiščem, da zvé, kako ga za nos vodiš!

Polona. Usmilite se me, ljuba, zlata Barbka! Samo Tonetu nič ne povedite! Prosim vas, kakor se Bog prosi! (Joče.)

DEVETI PRIZOR.

Barba. Lena. Polona.

Lena (iz vrta). Kdo tukaj kričí i ropotá? Vi sosedá? (Nastopi.) Ne bode še mirú? Kaj počenjate z dekletom? — Pustite mene i mojo hišo v miru, ako ne, pokličem moža! Polonica, ne joči! Ne odgovarjaj baburi i pojdi z menoj! (Odide.)

Polona (sede pred hišo i plete).

Barba. Grem, gospá Lena, grem, i to vrlo rada i vesela, samo da pridem iz te hiše! To okno še denes zazidam, ker sem rajša brez solnca, nego da bi gledala vaše grehe. A ti, Polona, le tako delaj, če so ti moški tako priljubljeni! Ljubi je, po dva, po tri, dokler si zelena! Da bodeš kmalu črna pri ljudéh, hočem jaz stara klepetulja zvesto skrbeti! Da si mi zdrava! (Odide.)

Polona. Kaj je to? Sosedu me zmerja, a strijna brani! Vroč pot mi kaplje s čela!

DESETI PRIZOR.

Polona. Marko.

Polona. Ujec, ujec!

Marko. Kaj novega?

Polona. Barba —

Marko. Ali je uže pobrala kopita?

Polona. Vse je strijni povedala, a strijna —

Marko. Ali se srdi ná-te?

Polona. Nič me nij ozmerjala!

Marko. Kam to zapišem?

Polona. Saj še z vami je babi grozila!

Marko. Slava Bogu! Polonica, za to novico bi te dvakrat poljubil!

Polona. Molčite, ujec! Ako ne, bode nesreča še večja!

Marko. Ne misli tega! Saj se imaš samo meni zahvaliti, da te nij karala!

Polona. Vam? Kako je to?

Marko. Glej! Kakor tebe, tako sem pozneje tudi strijno za zástor potezal, ž njo cvetice kropil, objel jo, venec v nedrije vteknol, prepeljával i poljubljal jo! A tega nij Barba videla, i kader je vse strijni ovadila —

Polona. Potem je bila strijna prepričana, da je Barba slabo videla! Ujec, vi ste prebrisan ptiček!

Marko. To nij zvijača, to je moja velikanska zavednost!

Polona. A zdaj, ujec, imam tudi jaz izvrstno misel!

Marko. Povedi jo!

Polona. Barba mi je pretila, da me Tonetu ovadi. Če on vse to zvé, bode hrup i ropot!

Marko. Tega mu jaz ne bi svetoval!

Polona. Nič ne dé; vendar bode tako razsajal, da bode strijna sumljiva, i Bog zná, kaj mislila!

Marko. Prav govoriš, tedaj treba —

Polona. Tedaj treba, da jaz enako storim s Tonetom, kakor poprej z vami. Zlezem na črešnjo, on pride, potegne me za zástor, i. t. d., tudi popelje me, — vsega tega sem gotova!

Marko. Ti hočeš tedaj —

Polona. Vse to storiti, kar sem zjutraj storila, i précej, précej, da si rešim poštenje! Grem, da ga najdem i semkaj privabim, če ne, pridem prepozno i soseda mu uže napolni ušesa, pa bi vse bilo napak!

Marko. Dobro si ukrenola!

Polona. Moja zavednost mi to kaže!

Marko. Vse ti dovolim, ker sva obá v stiski; samo Toneta ne smeš poljubiti!

Polona. Ali nijsem tudi vas?

Marko. Pa samo enkrat, da znaš!

Polona. Samo enkrat!

Marko (odide v kuhinjski vrt; sam seboj). A potem naj pogleda, kde so vrata!

Polona. Uže ga vidim! Gotovo ga nij še soseda našla, ker se na smeh drží! A zdaj hitro na črešnjo! (Prime pletenico i zleze na črešnjo.)

EDNAJSTI PRIZOR.

Polona. Tone.

Tone (prinese koso i breme sená). Delam i trudim se od zore do mraka, še po noči nejmam mirú, pa komú? Gospodarju, ki me krvavo gleda, ker ljubim Polonico! Ali sem s to ljubeznijo kaj pregrešil? Ali nij bil tudi on v mladosti zaljubljen? Pa poštenega človeka je dan današnji skoro sram, ako nobeno srce pod solncem zanj ne bije! (Odloži koso, seno i klobuk.) Da meni vsaj eno bije, tega sem gotov i vesel! Morda preidó megla i oblaki tudi izpod mojega neba, da zasijó tudi meni zlati žarki zaželene sreče! (Polona zapoje na črešnji.) Polonica, da si mi zdrava! (Polona poje, kakor da ne bi čula.) St! St! (Polona še vedno poje.) Polonica! (Ozira se i bliža.) Oj Polonica! Čuj! Jaz sem! (Polona poje še glasneje.) Ali si gluha? Pogledi me nu! (Poteza jo za zástor.)

Polona (kakor da bi se ustrašila). Jezus, Marija!

Tone. Polonica!

Polona. Kaj je?

Tone. Če te kličem, menda veš, kaj.

Polona. Pusti me!

Tone. Ali se mi nehčeš oglasiti, kader te kličem?

Polona (poje).

Tone. Ali me nehčeš pogledati? Ne k meni priti?

Polona. Pridem, pridem, (stopi s črešnje) ter ti povém, da je z nama pri kraji!

Tone. Pri kraji? Z nama? — Z menoj se ne šali!

Polona. Ne šalim se! (Gre po kropilnico.)

Tone (pridrži jo). Tukaj bodi i razloži mi svoje besede!

Polona (jezno). Strani od mene! (Prime kropilnico i gré k vodnjaku.)

Tone (skoro vznak pade). Sveti Anton!

Polona (naliva). Zopet malo vode! Skoro bi trebalo roke iméti kakor pajek! (Pači se, kakor bi hotela izpoddrsnoti i v vodo pasti.) O joj!

Tone (priskoči ter jo objame). Moj Bog, še v vodo mi pad!

Polona. Ustrašila sem se!

Tone (pelje jo na klop). Ljubka, zakaj si taka, da hočeš vse sama opraviti? Jaz bi laže nalil! Sedi, Polonica! Srce ti jako bije! Naj torej jaz polivam; ti, angeljček moj, počivaj!

Polona (istrže se). Saj je uže odleglo! Sama bodem polivala! (Poliva.)

Tone. Pomagati vendar smem! (Gré za njó.)

Polona. Meni ne! Pa polivaj ti! (Dá mu kropilnico, sede mej cvetice i vije venček.)

Tone (prisede). Take te še nijsem videl!

Polona. Vendar ne bodi tako siten i vedno na poti! (Vrže mu cvetico v obraz i vstane.)

Tone (za njo gredé). Najbrže te je zopet ujec razdražil!

Polona. Pa če me je?

Tone. Potem bi ti imela mene še bolj ljubiti!

Polona. Vem, kaj delam!

Tone. Denes ne! Še pamet mi vzameš!

Polona. Kdaj si je še kaj imel! Niti venca mi nijsi denes splel, a včerajšnji je uže ovenol. Vidiš ga? (Vrže na tla venec, kterega jej je bil poprej ujec podaril.)

Tone. Res, pozábil sem! (Nabira cvetlice.) Pa k d e sem hotel do zdaj cvetic nabrati, i kako plesti? Saj sem denes uže peljal mleko v mesto, bečele sem uže pregledal i trave nakosil! Čakaj, ljubka, kmalu ga bodeš imela, pa še tacega, kakoršnega nobena králjevna! (Potegne cvetico izza klobuka.) Tukaj je reséda, ktero najbolj ljubiš! Še na poti sem ti je natrgal!

Polona. Tone, ako si uže na poti resédo trgal, pa ako mi spleteš tak venček, kakoršnega nejma nobena králjevna, tudi jaz te hočem razveseliti, bolje od vsake králjevine.

Tone. Ali mi ga hočeš morda plačati?

Polona. Vse kaj družega; saj znam, da nijsi nov-
cev lákom!

Tone. Gotovo ne! Samo poljubi me, pa sem dobro
plačan!

Polona. Denes te nikakor ne poljubim!

Tone. A s čim me misliš tako razveseliti?

Polona. Privolim ti, da mi vtakneš venček v
nedrije!

Tone (skoči do nje). Rajsko veselje! Ná ga! (Vtakne
ga v nedrije.) Pogledi ga, ljubka, ali nij krasen?

Polona. Ako bi te mogla vedno tako razveseljevati!

Tone. Ali te kaj žáli, da ne moreš?

Polona. Jako!

Tone. Tvojej žalosti se lahko v ôkom pride!

Polona. Radovedna sem!

Tone. Da te vsako jutro enkrat poljubim!

Polona. Govoriš od srca?

Tone. Od srca! Le poskusi!

Polona. Bodi si! Ali samo enkrat, da veš!

Tone (poljubi jo). Oh, kako sem neizmerno srečen!

Polona. Oj, da nijsem bogata, jaz bi ti kupila dve,
tri graščine, lepe kočije i konje!

Tone. A jaz tebi sto svilénih oblek i dve ple-
tenici zlaténine i dijamantov!

Polona. S teboj bi po vsem svetu potovala od
mesta do mesta, i trudila se samo za tvojo
pravo srečo!

Tone. Jaz bi te na rokah nosil i vsak dan v
čétver prepeljával!

Polona. Kaži, ljubček, kako? (Sede na samokólnico.)

Tone. Tako le! (Pelje jo proti vratom.) Rad bi te peljal okolo zemlje, samo da si moja!

Polona (skoči s samokólnice ter ga objame). Ljubeznjivi moj Tonče! Ne vozi me, saj rada s teboj hodim! (Oba odtečeta skozi vrata.)

DVANAJSTI PRIZOR.

Marko, Lena (prideta iz kuhinjskega vrta ter neseta pletenico zelenjave proti hiši).

Marko. Pa ti jej veruješ tako babje čebrnánje?

Lena. Bog ne daj, saj nijsem tako neumna!

Marko. Vendar si jéla nekaj premišljevati!

Lena. Nikakor ne! Kar Barba kvási, malo me mika, saj vsa vas zná, da se midva srčno ljubiva. I kdor naju vidi, kako se šaliva i radujeva, gotovo ne veruje, da sva uže 15 let poročena!

Marko. Mene to najbolj jezí, da je hotela Barba po vsej sili Polonico videti, a ne tebe!

Lena. To mene nič ne briga! Prvič je razkačena, da si mene vzel, i drugič je res slepa. Na vse to sta si Poloničina i moja obleka zeló podobni.

Marko. A kaj svét poreče?

Lena. Kaj poreče, ako bode naju videl, da sva vesela i zložna? Molčal bode!

Marko. Gotovo si zopet kaj novega izmisli.

Lena. Ako hočeš besedam v ôkom priti, lahko i hitro ti pomorem!

Marko. Povedi, kako?

Lena. Da spoštuješ Polonico, zna ves svet; i zakaj bi jej res ne bil dober?

Marko. Iz srca mi govoriš!

Lena. Tedaj se utegne prigoditi, da jej v blazem namenu kateri krat kaj ustrežeš ali kaj prineseš, ali jo celó kateri krat poljubiš! Ali je to kaj slabega?

Marko. Nikakor ne! Tudi sva si v rodu i vrhu tega je še skoro otrok!

Lena. Otrok več nij, ker gotovo dobro čuti, da je uže 18 let stara!

Marko. Ino?

Lena. Ino ljubi Toneta! Kdor uže ljubi, nij več otrok!

Marko. Res je!

Lena. Nama je resnično zá-njo skrbeti!

Marko. Kar se tega tiče, prosim te, pazi ostreje ná-njo.

Lena. Marko, ti me ne uméš!

Marko. Ali nijsva o tem ene misli?

Lena. Po moje naj ostane zvesta Tonetu!

Marko. Iz te moke ne bode kruha!

Lena. A Tone gotovo ne odstopi!

Marko. Pa naj gre izpod strehe!

Lena. O ne! Ako Barba vse raztrobi, svet bode gotovo verjel, kar je babura kvasila o tebi i Polonici! Le zapodi ga!

Marko. Ako ostane, pa bode večna preglávica v hiši!

Lena. Poslušaj tedaj mene!

Marko. Povedi!

Lena. Edino i najbolje bode: zaročiva ja!

Marko (pade skoro vznak). Zaročiva?

Lena. Zaročiva! — Ali se tebi to ne zdi prav?

Marko. Premisli, Lénička, Polona je —

Lena. Lepa, a Tone še lepši! Srečnejša pač ne bode od mene, i znaš zakaj?

Marko. Nu?

Lena. Ker si ti moj mož! — Tudi midva sva nekđaj služila, kakor zdaj Tone i Polonica!

Marko. Vendar se mi vidi, da si ti v tej reči nekaj prenagla!

Lena. Ne, Marko! Uže stokrat i stokrat sem to sama tenko pretresávala!

Marko. Vé ženske ste si do drobca enake, kader sklepate ženitve!

Lena. Ti nas ne znaš! Me je še rajše razdiramo!

Marko. Ob čem, za Boga svetega, naj živíta?

Lena. Ob čem? Čudno! Ob žgancih, močniku, kruhu, i. t. d., ka si ga z rokama zaslužita, i tudi ob tem, kar jima dodava midva.

Marko. Pa vendar ne bodeta potem pod najino streho!

Lena. Tega ne! Potem bi še le Barba govoríčila! Kupiva jima hišico, nekaj travnikov i njiv, pa naj obdelujeta i nama počasi povrneta stroške! Tako umolkne Barba i vsa vas — drugače ne!

Marko. Po pravici, ta misel nij slaba!

Lena. Naj se to zgodí, kar se najhitreje more, sicer utegnem kdaj dvomiti, da naša soseda vselej slabo vidi!

Marko. Beži, beži!

Lena. Ob kratkem: poročita naj se! Ta hip ju poiščem! (Hoče oditi.)

Marko (pridrží jo). Povej mi še to: misli Tone pošteno, ali ne?

Lena. Mislim da! Sicer ga ima Polonica vsega v pestéh! Grem pó-njo; pa še bolje, da grem ja z po Toneta a ti po Polonico, ker je bolj veselí, da jej ti sam kaj tacega poveš!

Marko. Pojdiva; pa gotovo ja najdeva vkupe!

Lena. Tem bolje, vsaj ne bode treba vsacemu posebe vsega razlagati! (Odteče.)

Marko. Božja kazen! Da mora iti iz hiše, dobro vidim, pa kader pojde, grenko meni! (Žalostno odstopi.)

TRINAJSTI PRIZOR.

Polona. Barba. Tone.

Tone (privleče Barbo). Kaj se branite? Le sem kaj!
Zdaj govorite!

Barba (brani se). Nehčem več v to nepoštено hišo priti!

Polona. Nepoštena je samo, kader vi vanjo stopite!

Barba. Molči, hinavka!

Tone. Tega veselja vam ne dam, da bi Vi brez kazni hudo o naju govorila!

Barba. Kar jaz govorim, to je sveta resnica!

Tone. Pa jo še le dokažite! Zakaj ste se predrznola, mene i moje dekile devati na slabo ime?

Barba. Ker tá (kaže Polono) nejma dobrega lasú na glavi, ter se s teboj samo šali!

Polona (joče). Dragi Tone, meni počí srce!

Tone. Ne joči, ljubka! Barba naj izgovori! Kader prestane, uže od mene zvé, kako te ljubim! Prisezam, da nikdar več ne pozábi mojih besed!
(Pretí s pestjó.) Barba, zakaj nejma Polona dobrega lasú na glavi?

Barba. Ker se sama z ujcem po vrtu vlačí i ž njim preveč pečá!

Polona. To nij res!

Barba. Deklína, ti hudó lažeš!

Tone. Ali bi vi to podpričala?

Barba. Skozi okno sem videla, da je stala na črešnji, pa da jo je ujec za zástor potezal!

Polona. To je bil Tone!

Tone. To sem bil jaz!

Barba. Nij res, — ujec je bil! Ta zvitá gospodična je šla naglo k njemu, i pri vodnjaku jo je srčno objel!

Polona. To je bil Tone!

Tone. To sem bil jaz!

Barba. Glej je, kako jej krí v lica stopa! Gotovo jo vest peče!

Tone. Vest ali jeza je vse drugo! Kaj misliš, stara kavka, da pade moje dekle v vodnjak v pričo mene?

Barba. Tê slo! Še enkrat ti povém, da jo je ujec objel!

Polona (glasneje). To je bil Tone!

Tone. To sem bil jaz!

Barba. Hočem ti pokazati: to sem bil jaz!
(Prime Toneta za roko pa ga pelje k Poloni.) Glej, ta venček v nedrii! Ujec ga je s svojo roko sem vteknol!

Polona. To je bil Tone!

Tone. To sem bil jaz! Jaz sem ga splel, jaz sem ga vteknol!

Polona. Babúra, ali ste čula?

Barba. Lisica! Ujec ti je venec —

Tone. Jaz, jaz! V venci je še reséda, glejte je,

ktero sem na klobuki nosil! Vse to mi je uže preveč, tedaj — (prime lopato.)

Polona. Ne, Tone, — pusti jo!

Barba. I če me ubiješ, vendar je res ujec Polono poljubil!

Polona. To je bil Tone!

Tone (glasno se zasmeye). To sem bil jaz! — Da pa znam poljubiti, glej! (Poljubi Polono).

Polona. Ali je bil zdaj tudi ujec?

Barba (na vse grlo kriči). Ujec, ujec! Morta terna! Pa če Tone stokrat reče: „to sem bil jaz!“ vendar hočem do zadnjega hipa kričati: „to je bil ujec!“

ŠTIRNAJSTI PRIZOR.

Prejšnji. Marko, Lena (zadnja dva vsak od svoje strani).

Lena. Ali je sodnji dan tukaj, ali kali?

Barba. Zdaj se ima začeti! Da vi, Marko, ali ste tudi tukaj? Ali ste vsi vkupe? Dobro! (Leni.) Ljubeznjiva sosed! vi ste huda na-me, a jaz vam zdaj na oči povem: vam je mož nezvest!

Marko, Tone, Polona (enoglasno). Vaš jezik je nezvest!

Barba. Ni izgovoriti mi ne dadé vsega! Vi ste umna, modra ženica, tedaj verujte, česar vas prepričam.

Marko, Tone, Polona (enoglasno). Vi ste lažnjivka!

Lena. Prosim vas, naj izgovorí!

Barba. Ta mladínek (kaže Toneta) trdi, da je Polono za zástor potezal!

Tone. Da!

Lena. To mu rada verujem!

Barba. Pa nij res! Vaš mož jo je potezal!

Lena. Moj mož je mene potezal!

Marko. Da!

Barba. Nij res! — Tá-le (kaže Toneta) laže, da je Polono pri vodnjaku objel!

Lena. Jaz pa verujem, da jo je!

Tone. I davi gotovo ne prvič!

Marko. Jaz, jaz sem pri vodnjaku svojo ženko objel; kaj ne, Lénčaha?

Lena. Sram vas bodi, Barbka!

Barba. Marko i Polona sta vkupe cvetice trgala i vence vila!

Lena i Polona. Lejte ga! (Kažeta venca.)

Barba. Vaš mož je Poloni venec v nedrije vteknol!

Lena. Meni, meni!

Tone. A jaz Poloni!

Polona. Strijna nejmajo reséde!

Barba (razkačena). Morta têrna! Poljubila sta se!

Lena. Jaz i Marko!

Polona. Jaz i Tone!

Barba. Marko i Polona!

Lena. Ktero je moj mož poljubil?

Barba. To le! (Kaže Polono).

Tone. To sem bil jaz!

Barba. Nij res! — Ta le! (Kaže Marka.)

Lena. Ta je mene poljubil!

Barba (prime Polono, ter jo pelje pred Leno). Vaš mož je to poljubil i potem na samokólnici prepeljával!

Tone. To sem bil jaz!

Marko (strese Barbo). Jaz sem svojo ženko prepeljával!

Lena. Res je!

Tone (sune Barbo). Plésnjiva hudoba!

Polona. Grda, slepa bábnica!

Marko (zasukne Barbo k sebi). Siva kakor star zid!

Tone (zasukne Barbo k sebi). Gluha kakor klada!

Lena (zasukne Barbo k sebi). Jezična kakor srakoper!

Polona (zasukne Barbo k sebi). Strupena kakor modrás!

Barba. Ali ste vsi brez pameti?

Marko. Izgini od tod!

Barba (Marku). Ali morda niste vi —

Marko, Tone, Lena, Polona. Poberite se!

Barba (Poloni). Nij si li ti —

Marko, Tone, Lena, Polona. Ven, ven, kača!

Barba. Bojte se me!

Marko (pripelje samokólnico). Na vozíček babo!

Tone, Lena, Polona. Gori, le gori! (Hoté jo prijeti.)

Barba (brani se). Kaj? Sè silo?

Marko, Tone, Lena, Polona. Sè silo!

Barba (izkuša uíti). Ven me hočete pošinoti?

Marko, Tone, Lena, Polona. Peljati, peljati!

(Primó Barbo ter jo posadé na samokólnico.)

Barba (kričí). Videli se bomo pred pravico!

Marko, Tone, Polona (odpeljó Barbo i kričé): Hi, babura, hi!

Lena (sede). Zdaj mi je laže pri srci, ko je šel ta jezik iz hiše! Mislím, da ním hujše sosede na vsem božjem svetu! Bolélo me je, ker je tako črníla mojega moža! — Pa če je vendar kaj res? Kmalu se hočem prepričati!

PETNAJSTI PRIZOR.

Vsi prejšnji.

Marko. Nijsem uganol, da vrážijca zopet kaj hudega splete?

Lena. Pozabímo je, saj je ne bode nikdar več v našej hiši!

Tone. Samo če ne pozabi, kako sem jo pred hišo za slovó še birmal!

Marko. Jaz kaj stavim, da še zdaj ne prestane, ta velikonočni klepetec!

Lena. Gotovo, ako ti, Marko, to napraviš, kar sem davi svetovala!

Marko. Če jaz to napravim, potem poreče, da nijsi več Polone trpela zaradi mene!

Lena. Ne Marko! Ona bode samo trobíla, da sem slepa; da ti vse dovolim, ter da imam, Bog zna, kakšne namére! Proč tedaj!

Tone (ves prestrašen). Jaz?

Polona (vsa se trese). Jaz, strijna?

Lena. Proč!

Polona (poklekne). Strijna, preljuba strijna!

Tone (poklekne). Mene tudi proč?

Marko. Oba!

Lena. Mož, ako tega ta hip ne dovoliš, verujem,
da Barba nij slepa!

Marko. Naj torej bode! Dajta si roci!

Tone, Polona (poskočita). Midva?

Lena. Kdo drug? (Tone i Polona si dasta roci.)
Bodita si po zdaj še prijaznejša i naj Barba
od togote počí! (Tone i Polona se objemata.)

Polona. Strijna! Ujec! Večna hvala!

Tone. Moja tudi!

Lena. To vama še na srce pokladam: ako se ne
bosta tako ljubila, kakor jaz i Marko, utegne
vsaka soseda največjo nesrečo privleči vama v
hišo! Ljubita se tedaj, da bosta na veke srečna!

Tone, Polona (poljubita se). Na veke srečna!

Marko (poljubi Leno). Srečna, kakor midva!

Barba (skozi okno). Marko je bil, pa ne Tone!

(Vsi štirje si dadé roke; Barbi:)

Marko. Mož i žena!

Tone. Ženin i nevesta! (Barba srdito zalopútne okno.)

(Zagrinjalo pade).

Tone (vse prijazno). Jaz? Jaz sem prijazna.
 Polona (vse se smeje). Jaz, strinjaš? Jaz, strinjaš.
 Lena. Proč!
 Polona (pohlevno). Strijna, prijazna strijna!
 Tone (pohlevno). Mene tudi proči!
 Marko. Oči!
 Lena. Moč tako tega ta hip ne dovolis, verjem,
 da Barbara ni shajala.
 Marko. Naj torej bodi! Dajta si roci!
 Tone, Polona (pohlevno). Mida?
 Lena. Kdo drug? (Tone i Polona si dasta roci.)
 Bodita si po vadi se prijaznejša i naj Barba
 od tega poči! (Tone i Polona se objemata.)
 Polona. Strijna! Uči! Uči! Uči!
 Tone. Maja tudi!
 Lena. To vama se na srec pokladam: ako se ne
 bosta tako ljubila, kakor jaz i Misha, ntegneta
 vsaka soseda nasego nestreco privleci vama i
 hial! Izbite se vadi, da bosta na vasa vama!
 Tone, Polona (pohlevno). Na vasa vama!
 Marko (pohlevno). Kakor midva!
 Barba (slozi omo). Marko je bil, pa ne Tone!
 (Vsi žene si daste roci; ženi i Marko.)
 Marko. Alo i ženi!
 Tone. Ženi i ne oči! (Barba se odloži oči.)
 (Krajnole padet.)
 :